

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

MOORD IS NOOIT SIMPEL

Een thriller in twee bedrijven

door

1880

Cornelia Weppner

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3304

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MOORD IS NOOIT SIMPEL* op te voeren moet de naam van auteur *CORNELIA WEPPNER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/010

ISBN 978-90-385-13768

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Cornelia Weppner
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

OOM BOB, tv-kok in ruste :

MARIEKE, zijn pleegdochter :

PAUL, haar echtgenoot (of toch niet) :

ANNE-KATRIEN LINDBERG, huishoudster in dienst van Bob :

SANNE, haar dochter :

JOS DEN HELDER, echtgenoot van Sanne :

MIREILLE, secretaresse van Bob :

DECOR

De woonkamer van het kasteel waar Oom Bob woont. De kamer heeft links een deur naar de hal en de keuken en rechts een deur naar de studeerkamer/bibliotheek. Achter zijn openslaande deuren naar de tuin. Rechts midden een open haard, daarvoor een grote leunstoel en daarvoor een voetenstoel. In het midden een halfronde bank, daarvoor een lage tafel met onderaan een opening. Daarin liggen tijdschriften. Aan de linkerkant achter een soort buffet met kastjes en ruimte voor glazen. Achter rechts een theetafel tegen de wand. Links voor een grote orentafel.

KORTE INHOUD

Bob is tv-kok in ruste. Hij woont in een groot kasteel en is de toezienende voogd van Marieke. Haar ouders zijn omgekomen bij een ongeval toen zij 10 jaar was. Bob was door hen bij testament benoemd tot haar voogd. Na een ongelukkige verloving stuurt Bob Marieke op een cruise. Sanne, de dochter van Anne-Katrien, is getrouwd met Jos die zij tijdens haar studie op de universiteit ontmoette. Tijdens de afwezigheid van Marieke komen Sanne en Jos ook op het kasteel wonen. De secretaresse van Bob, Jennifer van Dijk, krijgt een ongeluk. Ze valt van de trap. Dood. Mireille is haar vervangster. Dan komt het bericht dat het cruise schip is gekapseisd. Marieke wordt vermist. Na een half jaar wordt bekend dat Marieke gevonden is. Bij de thuiskomst van Marieke wordt een feest voorbereid. Dan meldt zich een bezoeker. Entree Paul die meldt dat hij de echtgenoot van Marieke is...

Het stuk begint bij de terugkomst van Marieke.

Personages en het achtergrond

Oom Bob is een tv-kok in ruste. Hij is gekleed in een driedelig pak. Overhemd met vlinderdasje, slobkousen. Als hij van buiten komt, een hoed op. Hij loopt altijd met een wandelstok, niet omdat hij dat nodig heeft maar omdat dat “cachet” geeft (vindt hij zelf). In zijn gedrag is hij nog steeds de TV-beroemdheid die met respect behandeld dient te worden. Alles moet lopen zoals hij dat graag ziet. Bob is de toezienend voogd van Marieke. Na de dood van Marieke’s ouders wilde Bob Marieke adopteren. De Amerikaanse familie van haar moeder heeft zich daar altijd tegen verzet. Ze hebben geprobeerd het testament ongeldig te laten verklaren. Dat is niet gelukt. Bob beheert het immense vermogen van Marieke, haar nagelaten door haar vader, die zijn geld heeft verdiend in de olie en de ICT. Anne-Katrien is de huishoudster van Bob. Zij beheert het kasteel en verzorgt al jarenlang de financiële zaken met betrekking tot het kasteel en de carrière van Bob. Een moederlijk, maar ook zakelijk type. Altijd bezig en al jaren verliefd op Bob. Sanne haar dochter en twee jaar jonger dan Marieke. Zij is de tegenpool van Marieke. Marieke is een rustig wat verlegen type en Sanne is een spring in het veld.. Jos Den Helder is een happy-go-lucky type. Mireille is de nieuwe secretaresse van Bob. Paul is de echtgenoot van Marieke...?

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

(Het is een stralende dag. De zon schijnt volop en het is warm. Als het stuk begint zijn Anne-Katrien, Sanne, Jos en Mireille bezig alles in orde te maken voor de thuiskomst van Marieke. Sanne zet vazen met bloemen neer. Jos hangt een slinger op met ‘welkom thuis’. Anne-Katrien bereidt een soort “high tea” voor. Ze dekt de grote orentafel met glazen, vorkjes, gebakshoteltjes, servetjes etc. etc. die ze uit het buffet haalt. Op de theetafel zet ze het theeservies klaar. Anne-Katrien loopt driftig heen en weer te rennen met van alles en nog wat. Ze komt op met een appeltaart op een bord. Zet de taart midden op de tafel.)

SANNE : Je ruikt lekker, mam.

JOS : *(een slungelig type)* Is die taart nog warm?

ANNE-KATRIEN : Ja, hoezo?

JOS : Zou je hem dan wel zo op die tafel neerzetten?

ANNE-KATRIEN : Er ligt een servet onder.

JOS : Nu ja, je moet het zelf weten.

ANNE-KATRIEN : Je hebt natuurlijk gelijk. Waar heb ik mijn hoofd. Sanne pak eens bord.

(Sanne pakt een bord uit het buffet).

(bij de tafel) Zet maar hier neer.

(Sanne zet het bord op de tafel. Anne Katrien kijkt er naar en besluit dan de taart op de orentafel te zetten. Dat bevalt haar toch niet en ze zet de taart weer op de tafel midden neer. Dan rent ze weer naar achter)

MIREILLE : *(is bezig slingers langs de deurpost te hangen, maar het plakband houdt niet en de slingers vallen weer naar beneden)* Nou, blijf nou zitten.

SANNE : *(frutselt met vazen en bloemen)* Wat wil je doe?

MIREILLE : Ik wil die slingers langs de deur hangen, maar het blijft niet zitten.

JOS : Gebruik punaises in plaats van plakband.

MIREILLE : Goed idee. Ik zal ze even pakken. *(ze laat de slingers vallen en loopt naar de studeerkamer/bibliotheek).*

JOS : *(wil de slinger met 'welkom thuis' aan een kant bevestigen, maar kan er niet goed bij)* O chips.

SANNE : Wat is er?

JOS : Ik kan er niet bij.

SANNE : Til mij maar op, dan zet ik hem vast.

JOS : Oké. Kom hier. *(hij tilt Sanne op zijn schouder).*

SANNE : *(steekt haar hand uit)* Geef dan.

JOS : *(heeft de slinger op de grond laten vallen)* O chips.

MIREILLE : *(komt op)* Ik heb ze. Wat zijn jullie nou aan het doen?

JOS : Ik til Sanne op.

MIREILLE : *(droog)* Dat zie ik. Waarom? Gaan jullie een acrobatennummer instuderen.

JOS : Nee snugger.... zodat zij de slinger kan bevestigen. Maar ik heb de slinger laten vallen. Pak hem even wil je.

MIREILLE : *(reikt hem de slinger aan)* Voorzichtig. Misschien kun je beter een ladder pakken.

JOS : Nee het gaat Sanne!

SANNE : *(is ongeduldig en probeert de slinger uit zijn handen te pakken, daarbij leunt ze te ver voorover en valt bijna)* Hou me vast!

JOS : *(wrijft zijn hoofd en zet Sanne neer)* Weet je wat? Dit wordt niks. Ik pak een ladder.

SANNE : *(beledigd)* Ik doe mijn best hoor. Jij hield die slinger te laag.

(Mireille gaat aan de gang met het versieren van de deur)

(gaat verder met haar bloemen. Bekijkt het resultaat van een afstand) Wat vind je er zo van?

MIREILLE : *(bekijkt het boeket)* Ja mooi.

(Jos komt weer op met een kleine ladder (drie treden met een opstekend handvat zoals een ladder bij een boekenkast), en zet die op de plek waar hij de welkom thuis slinger wil ophangen. Mireille staat te schutten met de slingers en punaises in haar hand)

JOS : Hier. *(helpt haar en reikt haar de punaises aan)*

SANNE : *(bekijkt het tafereeltje even)* Ik dacht dat jij de welkomstslinger zou ophangen.

JOS : Ja, ik help eerst Mireille even.

ANNE-KATRIEN : *(komt op, maar omdat Mireille en Jos staan te klungelen met de slingers aan de deur, vallen die tegen haar aan, ze struikelt en de cake die ze in haar hand heeft zeilt door de lucht)* Help!

SANNE : Kijk uit!

JOS : *(doet een snoekduik en vangt de cake op)* Hola!

ANNE-KATRIEN : *(omdat zij ook de cake wil vangen, valt ze over de rugleuning van de bank)* Oh, au. Au! M'n cake.

JOS : Ik heb 'm.

ANNE-KATRIEN : *(woedend)* Handig hoor. *(wrijft haar rug)* Ohhh!

SANNE : *(bezorgd, met een bos bloemen in haar hand rent ze naar Anne-Katrien toe)*
Voorzichtig. Heb je je zeer gedaan? *(ze wil haar overeind helpen en duwt daarbij de bloemen in haar gezicht)*

ANNE-KATRIEN : *(duwt de bloemen opzij en spuwt de blaadjes en bloemblaadjes uit)*
Wat doe je nu?

SANNE : Ik probeer je te helpen. Ga even zitten.

(Anne-Katrien duwt haar opzij)

MIREILLE : Oh, Anne-Katrien, het spijt me. Ik probeer de deur te versieren, maar de slingers blijven niet hangen en toen deed je plotseling de deur open.

(Anne-Katrien wrijft nog steeds over haar rug)

SANNE : Ja, mam, in plaats dat je even waarschuwt dat je er aan komt.

ANNE-KATRIEN : Nee nu wordt het mooi. Nu is het mijn schuld zeker.

JOS : *(probeert de zaak te sussen)* Nee natuurlijk niet.

ANNE-KATRIEN : Ik zal in het vervolg eerst kloppen. Nu goed? Niet te geloven.

MIREILLE : *(probeert het goed te maken.)* Het spijt me Anne-Katrien, echt.

JOS : *(vindt dat er nu wel genoeg excuses zijn gemaakt)* Ja nou, ze leeft nog. Wat wil je met die cake?

ANNE-KATRIEN : Dank je voor het medeleven.

JOS : *(zucht)* Wat wil je nou met die cake?

ANNE-KATRIEN : *(pakt de cake van hem over)* Die is geruïneerd. *(gaat af met de cake)*

JOS : *(roept haar achterna)* We laten de deur open staan dan kan het niet meer gebeuren.

(iedereen giechelt)

Oké, geef me die punaise aan.

(Mireille geeft Jos een punaise aan)

(hangt nu de slinger aan de deur, gaat daarna zijn slinger 'welkom thuis' ophangen) Zo.

(Mireille gaat nu papieren bloemen aan de bank bevestigen)

ANNE-KATRIEN : *(komt weer terug met de cake belegd met aardbeien op een schaal in haar andere hand een etagère met sandwiches, onder haar arm een spuitbus slagroom)* Sanne, pak 's aan.

SANNE : *(druk bezig met de bloemen en de vazen)* Mam, ik ben met de bloemen bezig. Ik kan niet alles tegelijk.

ANNE-KATRIEN : O ja, Jos ...

JOS : *(staat boven op de ladder om het lint 'welkom thuis' op te hangen)* Ja, ik sta bovenop de ladder.

SANNE : Wind je toch niet zo op.

ANNE-KATRIEN : *(zet nu zelf de etagère op het buffet en de cake op de tafel in het midden. Ze spuit slagroom op de cake)* Ze zijn hier zo dadelijk en dan wil ik dat ...

JOS : *(Op de ladder met het welkom thuis lint. Hij heeft het lint aan een kant bevestigd en verschuift de ladder naar de andere kant om daar het lint te vast te maken. Hij hijst het lint een beetje op)* Hangt hij zo recht?

ANNE-KATRIEN : *(De slinger valt op de cake. gilt)* Pas op. Hij hangt in de slagroom. Ohhh.... Ik word gek van jullie. *(ze gaat af)*

SANNE : *(ze kijkt omhoog, een vaas met bloemen zet ze op de tafel midden voor)* Nee, nog een beetje meer naar rechts. *(giechelt)* Bob krijgt een toeval. Er zit slagroom aan de slinger.

JOS : *(kijkt naar de slinger)* Je liegt.

(Sanne lacht)

MIREILLE : *(kijkt ook omhoog)* Hij moet nog een beetje naar links.

JOS : Wat maakt het nu uit of hij een beetje meer naar links of naar rechts hangt?

SANNE : Nou vraag het ons dan niet. *(ze gaat weer aan de slag met haar bloemen en zet de laatste vaas neer op orentafel)*

(Mireille heeft de laatste bloemen aan de bank bevestigd. Achter klinkt een gil, dan komt Anne-Katrien op rennen)

ANNE-KATRIEN : Er zit een kerel in de bosjes.

JOS : Waar?

ANNE-KATRIEN : Bij de voordeur.

(Jos rent af via de terrasdeuren de tuin in)

Die bloemen staan hier in de weg.

SANNE : *(pakt de vaas weg en zet die achter op het buffet)* Zo! Dan heeft niemand er last van. *(beledigd omdat ze geen complimentje voor haar werk krijgt).*

ANNE-KATRIEN : Schat, het ziet er heel mooi uit, maar de sandwiches en de quiche moeten er straks ook nog bij.

SANNE : Ja, ja, het is al goed.

JOS : *(komt weer op uit de tuin)* De ellendige paparazzi.

MIREILLE : Wat was dat dan?

JOS : Dat kunnen we de komende dagen verwachten. Het nieuws dat Marieke is gevonden, is natuurlijk bij de roddelpers koren op de molen voor een artikel en foto's. Die in de bosjes was een fotograaf.

MIREILLE : We zullen toch wel overspoeld worden door de pers. Er zijn al verzoeken binnengekomen van radio en tv. Je weet niet wat je ziet. Wat ze niet bereid zijn te betalen voor een interview. Ongelooflijk.

SANNE : *(nieuwsgierig)* Hoeveel dan?

ANNE-KATRIEN : Als ze te opdringerig worden bel ik de politie. *(ze ruikt)* Oh god... de quiche.

JOS : Doe toch 's rustig. *(hangt nu de slinger op)*

ANNE-KATRIEN : Iedereen roept de hele tijd "rustig nou maar". Ik ben een bonk zenuwen. Straks zijn ze hier en dan zijn wij niet klaar. *(ze rent af)*

JOS : *(heeft nu de welkomstslinger bevestigd)* Oké. Klaar! *(zit boven op de trap)*

(Sanne frutselt nog wat aan haar bloemen. Anne-Katrien komt op met de quiche en de sandwiches. Ze zet de quiche op de orentafel en de sandwiches op de tafel midden)

Wel een gek idee eigenlijk.

SANNE : Wat is een gek idee?

JOS : Zes maanden geleden was het huis nog in de rouw omdat we dachten dat ze dood was...

ANNE-KATRIEN : *(protesteert)* We hebben nooit gedacht dat ze dood was. Ze was als vermist opgegeven.

JOS : Ja, maar als dat zo lang duurt dan denk je allicht het ergste. *(vanaf de trap)* En nu hangen we feestslingers op.

ANNE-KATRIEN : Het is een geluk dat ze haar geheugen terug kreeg.

MIREILLE : Hoe zijn ze er eigenlijk achter gekomen dat Marieke, Marieke was?

SANNE : (*snoept van de rand van de appeltaart*) Daar zijn ze niet achter gekomen, daar is Marieke zelf achter gekomen.

ANNE-KATRIEN : Hè Sanne, doe dat niet.

SANNE : Wat?

ANNE-KATRIEN : Blijf van die appeltaart af.

SANNE : Sorry hoor. (*giechelt*) Ik vind dat harde randje aan de appeltaart juist altijd zo lekker. (*ze wil weer een brokje afbreken*)

ANNE-KATRIEN : (*tikt haar op de vingers*) Laat dat nu.

SANNE : (*grimast en likt haar vingers af*) Ze was op het strand gevonden bij dat dorpje en daar heeft ze al die tijd gewoond. Ze was niet gewond dus verdween ze bij het ongeluk van de radar.

ANNE-KATRIEN : (*verbaasd*) Kunnen ze dan tegenwoordig ook alle passagiers via de radar volgen?

JOS : Nee, dat zeggen ze zo, als iemand verdwenen is en na lang zoeken nog steeds niet gevonden is.

SANNE : En plotseling kreeg ze drie dagen geleden haar geheugen terug. Zomaar, pats boem. (*knipt met haar vingers*)

ANNE-KATRIEN : Maar hadden die mensen in dat dorp dat dan niet door kunnen geven?

SANNE : Wat?

ANNE-KATRIEN : Dat ze haar gevonden hadden.

JOS : Dat horen we dan direct wel van Marieke. Het was een afgelegen dorp. Misschien hadden ze geen televisie, misschien zelfs geen telefoon.

ANNE-KATRIEN : Wat een onzin. Wie heeft er nu geen televisie of telefoon?

SANNE : Dat moet je niet zeggen. Weet je nog laatst die Indianenstam die ze ontdekt hebben in Zuid-Amerika? Die zijn zich lam geschrokken toen daar ineens een helikopter boven hun dorp hing. Ze dachten waarschijnlijk dat de boze geesten ze kwamen bezoeken.

ANNE-KATRIEN : Doe niet zo gek.

MIREILLE : Toch blijft het een raar verhaal. Ik bedoel... nadat dat schip gekapseisd was en zoveel mensen vermist waren, moeten ze haar toch gezocht hebben.

SANNE : Ja, net zoals wij naar Marieke gezocht hebben. De computers waren gecrasht. De administratie bleek een rommeltje geweest te zijn. Allerlei namen van

passagiers stonden niet op de lijst. Het is nog een geluk dat Marieke haar geheugen terug kreeg.

ANNE-KATRIEN : Kan dat zo lang duren dan? Geheugenverlies?

MIREILLE : Ja dat kan. Traumatisch geheugenverlies kan optreden doordat je je hoofd stoot, of door een hersenschudding of zo, geloof ik. Waarom ging ze eigenlijk een wereldreis maken?

(Anne-Katrien, Sanne en Jos zwijgen en kijken elkaar aan.)

SANNE : Dat kwam door die verloofde.....

ANNE-KATRIEN : *(na een stilte)* Marieke was verloofd maar...

JOS : ...hij zat achter haar geld aan. *(stilte)* Ja, ik was er niet bij maar dat is wat ik gehoord heb van Anne-Katrien.

MIREILLE : Oh? En hoe hebben jullie dat dan ontdekt?

ANNE-KATRIEN : Bob heeft haar behoed voor een grote vergissing. Hij heeft navraag naar Ben laten doen. Maar kennelijk had die dat in de gaten gekregen want plotseling was hij verdwenen.

SANNE : Je begrijpt dat Marieke kapot was en toen heeft Bob haar op die cruise gestuurd.

ANNE-KATRIEN : *(inspecteert de tafel en het buffet)* Oh... Ik ben de soesjes vergeten.
(af)

JOS : Bob zal een wel een persbijeenkomst organiseren, denk ik. *(venijnig voegt hij er aan toe)* Publiciteit is publiciteit.

(Mireille kijkt hem verbaasd vragend aan bij deze plotselinge aanval op Bob)

Laat maar. Alle journalisten en fotografen in een keer naar binnen zodat ze niet rond het huis hoeven rond te sluipen om de foto van het jaar te schieten.

MIREILLE : Ken jij Marieke?

JOS : Nee, toen ik hier kwam was ze net weg op de cruise.

SANNE : Jos en ik hebben elkaar ontmoet op de universiteit.

JOS : *(luchtig)* Liefde op het eerste gezicht zou je kunnen zeggen.

SANNE : Je weet hoe dat gaat.

MIREILLE : Waarom doet Bob die televisieshows eigenlijk niet meer?

SANNE : Hij had het te druk met zijn show door het hele land en toen heeft hij de televisieshow opzij gezet.

ANNE-KATRIEN : *(komt opgewonden op)* Ze komen eraan. Zie je wel. Nu lopen jullie de hele tijd te roepen rustig aan en nu zijn we niet klaar. Ohhh..

(Anne-Katrien rent af gevolgd door Sanne. Jos en Mireille blijven een beetje sullig in de kamer wachten. Anne-Katrien, Sanne, Bob en Marieke komen op)

BOB : *(een joviale figuur die luidruchtig zijn aanwezigheid doet gelden. Gekleed volgens de 20-er jaren mode, met vlinderdasje. Alles wat hij doet of zegt heeft een theatraal tintje)* Zo daar zijn we weer. *(hij heeft zijn arm om Marieke heen. Marieke is een rustig type. Ze heeft een serene rustige schoonheid. pompeus)* Het was een gekkenhuis op de luchthaven. Overal journaille. Gelukkig kende ik één van de douaniers en die heeft er voor gezorgd dat we via een andere uitgang konden vertrekken. Ik zag in het dorp hier ook al wat fotografen rondrennen.

ANNE-KATRIEN : Ja, Jos heeft er al een uit de tuin verjaagd; die hing bij de voordeur rond, in de bosjes.

BOB : Laat verder maar aan mij over. Ik weet hoe ik met het volkje om moet gaan. Uiteindelijk hingen hier altijd wel een paar figuren rond op zoek naar nieuwtjes toen ik nog “nieuws” was. Zo ga zitten lieverd. *(hij wil haar op de bank zetten, maar krijgt de kans niet)*

SANNE : *(slaat haar armen om haar heen en kust haar)* O Marieke, we dachten al dat we je kwijt waren. En nu zit je weer hier in levende lijve. Laat me naar je kijken. *(ze draait Marieke in het rond)* Je bent afgevallen. Wat heb je met je haar gedaan? Waar is je bril?

ANNE-KATRIEN : Sanne!

SANNE : Nu, het is toch waar? Staat je geweldig goed.

MARIEKE : *(lacht)* Dank je.

SANNE : Je hebt het laten knippen... en die kleur... Fantastisch.

ANNE-KATRIEN : Je ziet er goed uit Marieke.

SANNE : *(bekijkt Marieke nauwkeurig)* Je bent anders.

MARIEKE : *(luchtig)* Anders?

SANNE : Ja, anders. Net of je ik weet het niet Anders.

ANNE-KATRIEN : Als je bedoelt dat ze zich niet meer door jou laat overdonderen, heb je gelijk. *(Bekijkt Marieke uitgebreid)* Maar ze heeft wel gelijk. Je bent anders.

MARIEKE : *(lacht)* Dat komt door het haar en de bril en de contactlenzen.

ANNE-KATRIEN : *(bekijkt haar ook nauwkeurig)* Nee, het is nog iets anders. Die cruise heeft je goed gedaan. *(realiseert zich dan wat ze zegt)* Ik bedoel natuurlijk...

MARIEKE : *(lacht)* Ik begrijp wel wat je bedoelt. Ja, misschien is het wel goed geweest dat ik er een poosje tussenuit ging.

SANNE : *(flap uit)* Weg van hier bedoel je.

MARIEKE : Ook!

SANNE : Toch niet weg van ons? Heb je ons gemist? *(vindt al weer een ander onderwerp)* Wat vind je van de bloemen? Mooi hè? Speciaal voor jou geplukt.

MARIEKE : Wat lief. Dank je wel.

SANNE : En wat vind je van de versiering? Kijk ‘Welkom thuis’. Jos is op de trap geklommen om het allemaal op te hangen.

ANNE-KATRIEN : Kind ratel toch niet zo. *(tegen Jos)* Ja en die trap staat er nu nog steeds.

JOS : Sorry. *(alsof ze net een weekje weggeweest is, probeert hij zo gewoon mogelijk te doen. Hij pakt de trap op en ruimt die weg, onder het weglopen zegt hij)* Ik ben Jos. De man van Sanne.

MARIEKE : Hallo.

SANNE : Vind je het niet fantastisch? Waar heb je dat pakje gekocht? Cool!

ANNE-KATRIEN : We zijn zo blij dat je het overleefd hebt.

SANNE : Je moet ons er alles van vertellen. Was het erg?

JOS : *(komt weer op)* Krijgt ze ook nog de gelegenheid om adem te halen? Kind doe toch eens rustig! *(hij kust Marieke op de wang)* Welkom thuis.

(Marieke wijkt verschrikt wat terug; ze had dat gebaar niet verwacht; uiteindelijk kent Jos haar helemaal niet)

SANNE : *(vindt het helemaal niet gek dat Jos haar zo begroet; zo is hij nu eenmaal,*

haakt haar arm in die van Jos) Dit is dus Jos. Heb je mijn mailtje gekregen?

MARIEKE : (*lacht*) Ja, Ik moet zeggen dat het een verrassing was dat je zo plotseling getrouwd was.

SANNE : Nietwaar? (*lacht*) Hij liep mij zomaar voor de voeten...

BOB : Kinderen, kinderen laat haar even tot zichzelf komen.

(Marieke kijkt hem dankbaar aan)

ANNE-KATRIEN : Ja natuurlijk. Ga lekker zitten. Wil je appeltaart? Of liever een sandwich? Een soesje? Wil je thee?

MARIEKE : (*Gaat op de bank zitten*) Oh... ik.....

BOB : Heerlijk. Ik zie dat de high tea al klaarstaat. Laat eens zien. (*inspecteert het buffet en de etagères op de tafel*). Heel goed, heel goed. Deze zullen we even daar leggen. (*hij verandert wat aan de schikking op een etagère. Geeft Anne-Katrien, die naast hem staat om zijn goedkeuring te krijgen, een tikje op de wang*) Dat is beter, zie je, meer evenwicht.

(Anne-Katrien lacht onderdanig, blij met zijn commentaar. Marieke kijkt het gedoe aan. Vroeger vond ze het gewoon maar op de een of andere manier stoort het gedrag van Bob haar nu. Ze schudt haar hoofd alsof ze spinnenwebben in haar hoofd wil weggagen)

BOB : (*gaat in zijn grote leunstoel zitten*) Zo, wij lusten wel een kopje thee en zo'n heerlijke sandwich.

(Anne-Katrien haast zich om thee te gaan serveren. Mireille kijkt het geheel vanaf een afstandje aan. Het kleffe gedoe van Bob valt haar op.)

SANNE : (*gaat aan de andere kant naast Marieke op de armleuning van de bank zitten*) Vertellen. (*eist ze*)

(Marieke kijkt Mireille, die ze niet kent, aan)

BOB : (*ziet haar blik*) O, ja dat is waar ook. Jij kent Mireille niet. Dit is Mireille.

Mireille, dit is Marieke, ons weergevonden kind.

MIREILLE : *(de fondanterige manier van doen van Bob geeft haar een vieze smaak in de mond, maar dat laat ze niet blijken)* Hoe maakt U het? *(ze steekt haar hand uit)*

MARIEKE : *(schudt haar hand)* Aangenaam. *(vragend)*

MIREILLE : Ik ben de secretaresse van meneer Kitchner.

(Bob kijkt haar even aan)

Ik bedoel ... Bob.

(Bob lacht goedkeurend)

MARIEKE : De secretaresse van Bob?

BOB : Ja, lang verhaal, dat komt later wel. Ik zou niet weten wat ik zonder Mireille zou moeten. Al die fanmail *(hij glimlacht haar suikerzoet toe)*

MARIEKE : Waar is Jennifer?

(stilte)

BOB : Die is er niet meer. Droevig, heel droevig.

SANNE : *(flapt er uit)* Jennifer is dood.

MARIEKE : *(ontsteld, laat het schoteltje met de sandwich uit haar hand vallen)* Wat?

BOB : Sanne! Kijk toch eens uit wat je doet!

(Anne-Katrien veegt bedrijvig het schoteltje en de sandwich bij elkaar en zet het schoteltje op de tafel midden)

SANNE : *(trekt een pruillipje als een kind dat een standje heeft gekregen)* Sorry Bob.

MARIEKE : Maar wat

BOB : *(Kapt haar af)* We zullen het er later over hebben. Eerst willen wij jouw verhaal horen in geuren en kleuren. Wat moet je geleden hebben, arm kind!